

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Крилатите маймуни (14/24)

Сигурно си спомняте, че нямаше път - нито дори пътека - между замъка на Злата вещица и Смарагдения град. Когато четиримата пътешествениците тръгнаха в търсене на Вещицата, тя ги беше видяла, че идват, и изпрати Крилатите маймуни да ѝ ги донесат. Беше много по-трудно да намерят пътя си обратно през големите полета с лютичета и жълти маргаритки, отколкото беше да ги носят. Разбира се, те трябваше да тръгнат точно на изток към изгряващото слънце и тръгнаха по правилния път. Но на обяд, когато слънцето беше над главите им, те не знаеха накъде е изток и накъде е запад и това беше причината, поради която се загубиха в обширните поля. Обаче продължиха да вървят и през нощта луната изгря и заблестя ярко. Така че те легнаха сред благоуханните жълти цветя и заспаха дълбоко до сутринта - всички освен Плашилото и Тенекиеният човек.

Следващата сутрин слънцето се беше скрило зад облак, но те тръгнаха, като че ли бяха съвсем сигурни накъде отиват.

- Ако вървим достатъчно надалеч - каза Дороти, - съм сигурна, че по някое време ще стигнем до някое място. Но дните минаваха един след друг, а те още не виждаха нищо друго пред тях, освен алените полета. Плашилото започна малко да се оплаква.

- Със сигурност сме се загубили - каза той, - и ако не го намерим отново на време, за да стигнем до Смарагдения град, никога няма да получа своя мозък.

- Нито пък аз - сърцето си - обяви Тенекиеният човек.

- Сякаш нямам търпение да стигна до Оз и трябва да признаете, че това е много дълго пътуване.

- Вижте - каза Страхливият лъв със скимтене, - нямам смелост да скитам завинаги без да стигам доникъде.

Тогава Дороти се обезкуражи. Тя седна на тревата и погледна спътниците си, те също седнаха и я погледнаха, а Тото откри, че за първи път в живота си е прекалено уморен да гони пеперудата, която прелетя покрай главата му. Така че той изплези езика си, задиша тежко и погледна към Дороти сякаш за да я попита какво ще правят след това.

- Да предположим, че извикаме полските мишки - предложи тя. - Вероятно те биха могли да ни покажат пътя към Смарагдения град.

- Със сигурност биха могли - извика Плашилото. -
Защо не се сетих за това преди?

Дороти наду малката си свирка, която винаги носеше на врата си, откакто Кралицата на мишките ѝ го беше дала. След няколко минути чува трополенето на

мънички крачета и много от малките сиви мишки се втурнаха към нея. Сред тях беше самата Кралица, която попита с пискливия си гласец:

- Какво мога да направя за приятелите си?

- Загубихме се - рече Дороти. - Можеш ли да ни кажеш къде е Смарагдения град?

- Разбира се - отговори Кралицата; - но той е много надалеч, защото сте вървели в обратната посока през цялото време. - Тогава тя забеляза Златната шапка на Дороти и каза - Защо не използвате магията на Шапката, като повикате Крилатите маймуните при вас? Те ще ви пренесат до града на Оз за по-малко от час.

- Не знаех, че има магия - отговори Дороти изненадана.

- Каква е тя?

- Написано е вътре в Златната шапка - отговори Кралицата на мишките. - Но ако ще се обаждате на Крилатите маймуни, трябва да избягаме, защото те са много пакостливи и мисля, че страхотно ще се забавляват да ни измъчват.

- Мен няма ли да ме наранят? - попита момичето тревожно.

- О, не. Те трябва да изпълняват заповедите на носещия Шапката. Довиждане! - И тя избяга далеч от погледа им, като мишките търчаха след нея.

Дороти погледна в Златната шапка и видя някакви думи, написани в хастара. Това, помисли си тя, трябва да е магията, така че прочете насоките внимателно и сложи Шапката на главата си.

- Еп-пи, пеп-пи, как-ки! - каза тя, заставайки на левия си крак.

- Какво каза? - рече Плашилото, което не знаеше какво прави тя.

- Фил-ло, хол-ло, хел-ло! - Дороти продължи, заставайки този път на десния си крак.

- Ехо! - отговори спокойно Тенекиеният човек.

- Зиз-зи, зуз-зи, зик! - каза Дороти, която сега стоеше на двата си крака. С това

приключи заклинанието и те чуха много дърдорене и пърхане на криле, тъй като групата Крилати маймуни долетяха до тях.

Кралят се поклони ниско пред Дороти и попита:

- Каква е Вашата заповед?

- Искаме да отидем до

Смарагдения град - каза детето - но загубихме пътя.

- Ние ще те пренесем - отговори Кралят и щом проговори, две от Маймуните хванаха Дороти в ръце и отлетяха с нея. Други взеха Плашилото, Дърваря и Лъва, а една малка Маймуна хвана Тото и отлетя след тях, въпреки че кучето се много се стараеше да ги ухапе.

Плашилото и Тенекиеният човек в началото бяха доста уплашени, защото си спомниха колко зле се държаха с

тях Крилатите маймуни преди; но видяха, че сега няма да им навредят, така че се носеха по въздуха доста радостно и прекараха добре, зяпайки красиви градини и гори далеч под тях.

Оказа се, че Дороти се носи леко между две от най-големите Маймуни, като една от тях беше самият Крал. Те направиха столче от ръцете си и много внимаваха да не я наранят.

- Защо трябва да спазвате магията на Златната шапка?

- попита тя.

- Това е дълга история - отговори Кралят с крилат смях; - но тъй като ни очаква дълго пътешествие, може да мине по-бързо времето, като ти разкажем за това, ако искаш.

- Ще се радвам да чужа - отговори тя.

- Някога - започна водачът, - сме били свободни хора, живеещи щастливо в огромна гора, прелитащи от дърво на дърво, похапващи ядки и плодове и просто правещи, каквото си искаме без да наричаме никого господар. Вероятно някои от нас са били твърде пакостливи понякога, летели са надолу да дърпат опашките на животните, които нямали криле, гонели са птици и са хвърляли ядки по хората, които се разхождали в гората. Но ние сме били безгрижни, щастливи и забавляващи се, наслаждавали сме се на всяка минута от деня. Това било преди много години, дълго преди Оз да слезе от облаците и да управлява тази страна.

Тогава тук, далеч на Север, живеела красива принцеса, която била и могъща магьосница. Цялата си магия използвала да помага на хората и никога не се било чуло и видяло да наранява някой, който е добър. Името ѝ било Веселушка и тя живеела в прекрасен дворец, построен от грамадни блокове рубини. Всеки я обичал, но най-голямата ѝ мъка била, че не можела да намери никой, който и тя да обича, тъй като всички мъже били твърде глупави или грозни за съпрузи на някой толкова красив и мъдър. Накрая обаче тя открила момче, което било красиво, мъжествено и мъдро за годините си. Веселушка решила, че когато той порасне и стане мъж, ще го направи свой съпруг, така че го взела в рубинения си дворец и използвала всичките си магически сили, за да го направи толкова силен, добър и прекрасен, колкото би желала всяка жена. Когато той възмъжал, за Куелала, както се наричал, се говорело, че е най-добрият и мъдър мъж в цялата земя, а мъжествената му красота била толкова голяма, че Веселушка силно го обичала и се била заела да подготви всичко за сватбата.

Дядо ми по това време бил Крал на крилатите маймуни, които живеели в гората близо до двореца на Веселушка и старецът обичал шегите дори повече от хубавата вечеря. Един ден, точно преди сватбата, дядо ми летял с групата си, когато видял, че Куелала се разхожда край реката. Той бил облечен в богат костюм от розова коприна и лилаво кадифе, а дядо ми си

помислил, че ще види какво може да направи. По негова заповед групата му полетяла надолу и пленили Куелала, понесли го на ръце, докато не стигнали до средата на реката, а после го пуснали във водата.

- Плувай, красавецо - извикал дядо ми, - и виж дали водата ще остави петна по дрехите ти. - Куелала бил достатъчно разумен, че да плува, и никак не бил разглезен от късмета си. Изсмял се, като изплувал от водата и доплувал до брега. Но когато Веселушка се затичала към него, тя видяла, че коприната и кадифето му били унищожени от реката.

Принцесата била ядосана и разбира се, знаела кой го е направил. Тя извикала всички Крилати маймуни при себе си и казала, че първо крилата им трябва да бъдат вързани и да се отнасят с тях, както те се отнесли с Куелала, и да бъдат хвърлени във водата. Но дядо ми се молел горещо, защото знаел, че Маймуните ще се издавят в реката със завързани криле, Куелала също казал някоя добра дума за тях; така че Веселушка накрая ги пощадила при условие, че Крилатите маймуни завинаги ще изпълнява по три желания на притежателя на Златната шапка. Тази Шапка била направена като сватбен подарък за Куелала и се говорело, че струва половината кралство на принцесата. Разбира се, дядо ми и всички други Маймуни веднага се съгласили с условието и ето как ние сме трижди роби на притежателя на Златната шапка, който и да е той.

- А какво станало с тях? - попита Дороти, която беше силно заинтригувана от историята.

- Тъй като Куелала бил първият притежател на Златната шапка - отговори Маймуната, - той бил първият, чиито желания сме изпълнявали. Тъй като булката му не можела да

понася да ни погледне, той ни викал всичките в гората, след като се оженил за нея и ни поръчвал винаги да бъдем някъде, далеч от погледа ѝ, от което ние сме били доволни, защото всички нас ни било страх от нея. Това е единственото, което се е налагало да правим, откакто Златната шапка попадна в ръцете на Злата вещица от Запад, която ни накара да поробим Мигащите, а после да изгоним самия Оз от Страната на Запад. Сега Златната шапка е твоя и ти имаш прави три пъти да поискаш да изпълним желанията ти. Когато Кралят на маймуните завърши историята си, Дороти погледна надолу и видя зелените, блестящи стени на Смарагдения град пред тях. Тя се зачуди на бързия полет на Маймуните, но се радваше, че пътуването приключи. Странните създания внимателно положиха пътешествениците долу пред портите на

Града, Кралят се поклони ниско на Дороти и после отлетя надалеч, последван от групата си.

- Това беше хубаво пътуване - рече малкото момиченце.

- Да, и бърз начин да избегнем неприятности - отговори Лъвът. - Какъв късмет, че си взела тази чудесна Шапка с теб!